

Det danske geografiske Selskab.

Allet paa *Medlemmerne* er nu (den 25de Februar) steget til 750, hvoraf 100 Damer. De *livsvarige* Medlemmers Tal er 33, og heraf have følgende tegnet sig for:

50 Kr.: Kand. filol. *Rafn*, Frøkenerne *D. & H. & Chr. & C. Rafn*, Greve *U. A. Holstein* (Holsteinborg), Komtesserne *A. & V. Holstein*, Stiftsdame *Bartholin*.

Et større Bidrag er fremdeles tilflydt Selskabet, i det Hr. Kommerceraad *I. V. Heyman* har opfordret Bestyrelsen til at lade foretage en antikvarisk Undersøgelse af de Levninger fra de gamle Nordboeres Tid, som findes f. Ex. i Julianehaabs Distrikt i Sydgrønland; han har tillige som "foreløbigt" Bidrag dertil tegnet sig for 2000

Kr. I Anledning af denne betydelige Gave har Bestyrelsen nedsat et Udvalg, bestaaende af Dhrr. Docent *Brynjulfsen*, Prof. *Engelhardt*, Etatsraad, Prof. *Japetus Steenstrup*, Mineralog, Assistent *Steenstrup*, Direktør *Rink*, Kammerherre *Worsaae* og Prof. *Erslev*, for at tage denne vigtige Sag under Overvejelse.

I det andet Møde meddeltes nedenstaaende Foredrag af Direktør *Rink*, fremdeles holdt Viceadmiral *Steen Bille* et Foredrag „Fra Nikobarerne“ (se S. 31), og til Slutning fremviste og forklarede Prof. *Erslev* nogle Kaart over „den nyeste projekterede Kanalvej igjennem Panamátangen“ (se S. 35).

Nogle Bemærkninger om de nuværende Grønlænderes Tilstand,

et Foredrag af Dr. *H. Rink*, Direktør for den grønlandske Handel.

Den Folkestamme, til hvilken Grønlænderne høre, bebor, som man véd, vidtudstrakte Lande, i hvilke paa Grund af Klimatets Strængthed endnu ingen anden Nation har kunnet leve. I smaa Samfund har *den eskimoiske Stamme* spredt sig over alle Kysterne fra Berings-Strædet til Østgrønland og Labrador, omtrent 800 Mile i lige Linje fra Vest til Øst. Dens Livsophold beror, som bekjendt, paa Sælhundefangst ved Hjælp af visse ældgamle Opfindelser; men særlig mærkeligt er det i kulturhistorisk Henseende, at Grønlænderne endnu drive denne Næringsvej i Hovedsagen paa samme Maade som deres Forfædre for flere hundrede, ja vi kunne godt sige for over tusende Aar siden. De Hjælpemidler, som de have faaet gjennem Evropæerne, have intet Udslag gjort, og i de 150 Aar, i hvilke Danmark har staaet i Forbindelse med dem, have vi næppe bragt dem et eneste Skridt videre i den Industri, uden hvilken Grønland, i al Fald i vore Tider, vilde være, saa at sige, ubeboet.

Paa begge Sider af Grønland, ude paa det store Hav drive flere Nationer en Sælfangst fra Skibe, den saakaldte *Robbefangst*, som er ganske forskjellig fra Grønlændernes. Den beror paa, at Dyrene aarlig til bestemt Tid søge sikre Tilflugtsteder, hvor de kunne føde og opdrætte deres Unger. For da at undgaa deres Fjender forlade de Kysterne og opsøge Drivisen paa det store Hav. Her ligge

de i tætte Skarer paa store Isflager i Marts og April, naar den tiltagende Solvarme tillader de spæde Ungers Opdrættelse. Men her er det ogsaa, at Robbefangerne opsøge dem og ihjælslaa dem i hundredevis med Køller, og det skal være helt ynkeligt at se, hvorledes de ellers saa sky og aarvaagne Dyr ved Omsorgen for deres Unger ere blevene halvtamme og give sig til Pris for deres Angribere.

Imedens denne Robbefangst snarere kan lignedes ved en Slagtning af tamme Dyr, er derimod *Grønlændernes Fangst* en Jagt i egentlig Forstand, i det de opsøge Sælhundene, naar de atter have spredt sig og trække langs Kysterne enkeltvis eller i mindre Flokke og ere blevene forsigtige og hurtige som andet Vildt. Foruden en Jægers Snille og Behændighed udfordrer denne Jagt Eyne til at kunne færdes paa Havet i det barskeste Klima, som Mennesker overhovedet leve i. Til dette Øjemed have Eskimoerne opfundet Kajakken og Hundeslæden, som begge have vist sig saa hensigtssvarende, at vi med al vor Industri end ikke have kunnet finde paa at gjøre den allerringeste Forbedring ved dem. Det samme gjælder om de sindrige Kastevaaben, som Grønlænderen ogsaa bruger til sin vigtigste Sælfangst. Vel skydes der nu mange mindre Sælhunde med Riffel, men med den oprindelige Harpun fanges endnu de større Sæl-